

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (druhého senátu)

7. prosince 2010*

Ve věci T-49/07,

Sofiane Fahas, s bydlištěm v Mielkendorfu (Německo), zastoupeným F. Zillmerem,
avocat,

žalobce,

proti

Radě Evropské unie, původně zastoupené M. Bishopem, E. Finnegan a S. Marquardtem, poté M. Bishopem, J.-P. Hixem a E. Finnegan, jako zmocněnci,

žalované,

* Jednací jazyk: němčina.

podporované

Italskou republikou, zastoupenou I. Bruni, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s G. Albenziem, avvocato dello Stato,

vedlejší účastníci,

jejímž předmětem je jednak částečné zrušení rozhodnutí Rady č. 2008/583/ES ze dne 15. července 2008, kterým se provádí čl. 2 odst. 3 nařízení (ES) č. 2580/2001 o zvláštních omezujících opatřeních namířených proti některým osobám a subjektům s cílem bojovat proti terorismu a kterým se zrušuje rozhodnutí 2007/868/ES (Úř. věst. L 188, s. 21), v rozsahu, v němž se týká žalobce, jakož i uložení povinnosti Radě, aby až do vydání konečného soudního rozhodnutí neuváděla v budoucích rozhodnutích jméno žalobce, a jednak návrh na náhradu škody,

TRIBUNÁL (druhý senát),

ve složení I. Pelikánová, předsedkyně, K. Jürimäe a S. Soldevila Fragoso (zpravodaj),
soudci,

vedoucí soudní kanceláře: K. Andová, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 10. listopadu 2009,

vydává tento

Rozsudek

Právní rámec

- 1 Dne 28. září 2001 přijala Rada bezpečnosti Organizace spojených národů (dále jen „Rada bezpečnosti“) rezoluci 1373 (2001), jíž se přijímají strategie pro boj proti terorismu všemi prostředky, a zejména proti jeho financování. Článek 1 písm. c) této rezoluce mimo jiné stanoví, že všechny státy bezodkladně zmrazí finanční prostředky a jiné finanční nebo hospodářské zdroje osob, které páchají teroristické činy nebo se je pokusí spáchat, účastní se takových činů nebo napomáhají jejich spáchání, subjektů patřících těmto osobám nebo jimi ovládaných a osob a subjektů jednajících jménem nebo na pokyn těchto osob a subjektů.
- 2 Rada Evropské unie považovala za nezbytné, aby Evropské společenství v souladu se závazky, které mají jeho členské státy podle Charty Spojených národů, přijalo opatření k provedení rezoluce Rady bezpečnosti 1373 (2001), a v důsledku toho vydala dne 27. prosince 2001 na základě článků 15 EU a 34 EU společný postoj 2001/930/SZBP

o boji proti terorismu (Úř. věst. L 344, s. 90; Zvl. vyd. 18/01, s. 213) a společný postoj 2001/931/SZBP o uplatnění zvláštních opatření k boji proti terorismu (Úř. věst. L 344, s. 93; Zvl. vyd. 18/01, s. 217).

- 3 Společný postoj 2001/931 se podle svého čl. 1 odst. 1 vztahuje „na osoby, skupiny a subjekty, které jsou zapojeny do teroristických činů a jejichž seznam je uveden v příloze“.

- 4 Článek 1 odst. 4 společného postoje 2001/931 stanoví, že seznam uvedený v příloze je vypracován na základě přesných informací nebo materiálů v příslušném spisu, ze kterých vyplývá, že příslušný orgán přijal na základě závažných a věrohodných důkazů nebo stop [indicií] rozhodnutí ve vztahu k dotyčným osobám, skupinám a subjektům, které se týká buď zahájení vyšetřování nebo trestního stíhání za teroristický čin, pokus o spáchání teroristického činu, účast na něm nebo napomáhání k jeho spáchání, anebo odsouzení za takové činy. „Příslušným orgánem“ se rozumí justiční orgán, nebo pokud justiční orgány nemají v dané oblasti pravomoc, rovnocenný příslušný orgán v této oblasti.

- 5 Podle článku 1 odst. 6 společného postoje 2001/931 se budou jména osob a subjektů na seznamu uvedeném v příloze pravidelně, nejméně však jednou za šest měsíců, přezkoumávat s cílem zjistit, zda důvody pro jejich uvedení v seznamu trvají.

- 6 Podle článků 2 a 3 společného postojů 2001/931 Společenství v mezích pravomocí, které mu byly svěřeny Smlouvou o ES, nařídí zmrazení finančních prostředků a jiných finančních a hospodářských zdrojů osob, skupin a subjektů uvedených v příloze a zajistí, aby jim finanční prostředky, finanční nebo hospodářské zdroje nebo finanční služby nebyly přímo ani nepřímo zpřístupněny.

- 7 Rada měla za to, že je nezbytné přijmout nařízení za tím účelem, aby opatření popsaná ve společném postoji 2001/931 byla provedena na úrovni Společenství, a tudíž přijala dne 27. prosince 2001 na základě článků 60 ES, 301 ES a 308 ES nařízení (ES) č. 2580/2001 o zvláštních omezujících opatřeních namířených proti některým osobám a subjektům s cílem bojovat proti terorismu (Úř. věst. L 344, s. 70; Zvl. vyd. 18/01, s. 207). Z tohoto nařízení vyplývá, že pokud není povoleno jinak, veškeré finanční prostředky držené některými fyzickými nebo právníckými osobami, skupinou nebo subjektem uvedenými v seznamu stanoveném v čl. 2 odst. 3 nařízení se zmrazují. Stejně tak je zakázáno, aby byly těmto osobám, skupinám či subjektům zpřístupňovány finanční prostředky nebo finanční služby. Rada jednomyslně vypracuje, přezkoumává a mění seznam osob, skupin a subjektů, na které se vztahuje uvedené nařízení, v souladu s čl. 1 odst. 4 až 6 společného postojů 2001/931.

- 8 Původní seznam osob, skupin a subjektů, na něž se vztahuje nařízení č. 2580/2001, byl přijat rozhodnutím Rady č. 2001/927/ES ze dne 27. prosince 2001, kterým se stanoví seznam podle čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001 (Úř. věst. L 344, s. 83).

- 9 Od té doby přijala Rada řadu společných postojů a rozhodnutí aktualizujících seznamy, které byly obsahem společného postoje 2001/931 a nařízení č. 2580/2001.

Skutečnosti předcházející sporu

- 10 Žalobce, Sofiane Fahas, je alžírský státní příslušník, který žije od roku 1990 ve Spolkové republice Německo a který dne 18. září 2003 uzavřel sňatek s německou státní příslušnicí.
- 11 Vyšetřující soudce v Neapoli (Itálie) vydal dne 9. října 2000 proti žalobci předběžný zatýkácí rozkaz. V uvedeném rozkazu byl žalobce obviněn z účasti na spiknutí za účelem vytvoření buňky skupiny „Al-Takfir a Al-Hijra“ (Al Takfir Wal Hijra) v Itálii, která působí v Alžírsku od roku 1992 a podporuje teroristické činnosti, jakož i z obchodu se zbraněmi a padělání dokladů ve prospěch teroristických skupin v Alžírsku. Usnesením ze dne 30. května 2008 Giudice dell'udienza preliminare del Tribunale di Napoli (soudce pro předběžné slyšení soudu v Neapoli) rozhodl o postavení žalobce před příslušný senát tohoto soudu, aby tento rozhodl o čtyřech trestných činech, z nichž tři měly být spáchány ve spojení s výše uvedenou teroristickou organizací.
- 12 Společným postojem 2002/976/SZBP ze dne 12. prosince 2002, kterým se aktualizuje společný postoj 2001/931, a o zrušení společného postoje 2002/847/SZBP (Úř. věst. L 337, s. 93) Rada aktualizovala seznam osob, skupin a subjektů, na které se

vztahuje společný postoj 2001/931. Bod 1 přílohy společného postoje 2002/976 uvádí poprvé jméno žalobce, které je uvedeno následovně:

„FAHAS, Sofiane Yacine, narozen dne 10. 9. 1971 v Alžíru (Alžírsko) (člen al-Takfir a d'al-Hijra).“

- 13 Po 12. prosinci 2002 byla vydána řada rozhodnutí, která zahrnula jméno žalobce do seznamu ve smyslu čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001 (dále jen „sporný seznam“), čímž došlo zejména ke zmrazení jeho finančních prostředků. Je třeba uvést ta rozhodnutí, na něž se ve svých vyjádřeních podrobněji zaměřili účastníci tohoto sporu.

- 14 Dne 12. prosince 2002 Rada přijala rozhodnutí 2002/974/ES, kterým se provádí čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001 a kterým se zrušuje rozhodnutí 2002/848/ES (Úř. věst. L 337, s. 85). Podle článku 1 rozhodnutí 2002/974 figuruje jméno žalobce na sporném seznamu.

- 15 Dne 2. dubna 2004 přijala Rada společný postoj 2004/309/SZBP, kterým se aktualizuje společný postoj 2001/931 a kterým se zrušuje společný postoj 2003/906/SZBP (Úř. věst. L 99, s. 61; Zvl. vyd 18/03, s. 100). Jméno žalobce figuruje na seznamu uvedeném v příloze. Ve stejný den přijala Rada rozhodnutí 2004/306/ES, kterým se provádí čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001 a kterým se zrušuje rozhodnutí 2003/902/ES (Úř. věst. L 99, s. 28; Zvl. vyd. 18/03, s. 98).

- 16 Jméno žalobce se nadále vyskytuje na sporném seznamu na základě rozhodnutí 2006/379/ES ze dne 29. května 2006, kterým se provádí čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001 a kterým se zrušuje rozhodnutí 2005/930/ES (Úř. věst. L 144, s. 21).
- 17 V rozhodnutí 2006/1008/ES ze dne 21. prosince 2006, kterým se provádí čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001 (Úř. věst. L 379, s. 123, oprava Úř. věst. 2007, L 150, s. 16), Rada konstatovala, že na sporný seznam stanovený rozhodnutím 2006/379, jehož zrušení není namístě, bude nutné přidat některé další osoby, skupiny a subjekty. Jméno žalobce není v rozhodnutí 2006/1008 uvedeno.
- 18 Jméno žalobce nadále figuruje na sporném seznamu na základě rozhodnutí Rady 2008/583/ES ze dne 15. července 2008, kterým se provádí čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001 a kterým se zrušuje rozhodnutí 2007/868/ES (Úř. věst. L 188, s. 21, dále jen „napadené rozhodnutí“).

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

- 19 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 20. února 2007 podal žalobce tuto žalobu.
- 20 Žaloba byla původně namířena proti rozhodnutí 2002/848 a proti všem následně přijatým rozhodnutím, včetně rozhodnutí 2006/1008.

- 21 Dne 30. března 2007 žalobce odstranil vady žaloby tím, že ji omezil výlučně na rozhodnutí 2006/1008.
- 22 Samostatným podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 20. června 2007 vznesla Rada podle čl. 114 odst. 1 jednacího řádu Tribunálu námitku nepřípustnosti. Na základě usnesení předsedy druhého senátu Tribunálu ze dne 22. září 2008 bude o námitce nepřípustnosti rozhodnuto spolu s věcí samou.
- 23 Dne 1. října 2008 se Tribunál v rámci organizačních procesních opatření upravených v článku 64 jednacího řádu dotázal žalobce, zda si vzhledem k přijetí napadeného rozhodnutí přeje upravit svá návrhová žádání a důvody a argumenty. Dne 17. října 2008 žalobce upravil svá návrhová žádání tak, aby jeho žaloba směřovala výlučně proti napadenému rozhodnutí.
- 24 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 2. dubna 2009 požádala Italská republika o vstup do tohoto řízení jako vedlejší účastnice na podporu návrhových žádání Rady. Usnesením ze dne 14. května 2009 předseda druhého senátu Tribunálu po slyšení účastníků řízení toto vedlejší účastenství na základě čl. 116 odst. 6 jednacího řádu povolil.

25 Žalobce navrhuje, aby Tribunál:

- zrušil napadené rozhodnutí v rozsahu, v němž se jej týká, a prohlásil, že se na něj nepoužije;
- uložil Radě, aby jej již neuváděla ve svých budoucích rozhodnutích k provedení čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001, která budou vydána po napadeném rozhodnutí, dokud nebude konečným soudním rozhodnutím konstatováno, že je členem skupiny „Al-Takfir“ a „Al-Hijra“ nebo že jinak podporuje terorismus;
- uložil Radě, aby žalobci vyplatila částku alespoň ve výši 2 000 eur, určenou k náhradě vzniklé škody;
- uložil Radě náhradu nákladů řízení.

26 Rada navrhuje, aby Tribunál :

- zamítl návrh žalobce na zrušení napadeného rozhodnutí z důvodu, že je neopodstatněný;
- zamítl návrh na náhradu škody žalobce jako nepřipustný nebo každopádně neopodstatněný;

- zamítl návrh žalobce na vydání soudního příkazu jako nepřijatelný;

- uložil žalobci náhradu nákladů řízení.

27 Italská republika podporuje návrhová žádání Rady.

Právní otázky

1. K návrhu na zrušení napadeného rozhodnutí

K přípustnosti

K návrhu na vydání soudního příkazu

28 Rada se dovolává nepřijatelnosti návrhu žalobce, jehož podstatou je, aby bylo Radě uloženo neuvádět jeho jméno v budoucích seznamech, dokud nebude přijato konečné soudní rozhodnutí, jímž se určuje, že žalobce podporuje terorismus.

- 29 Tento návrh musí být vykládán jako návrh na vydání soudního příkazu Radě. V této souvislosti je třeba připomenout, že v rámci žaloby založené na článku 230 ES není Tribunál příslušný vydávat soudní příkazy určené orgánům (viz v tomto smyslu usnesení Tribunálu ze dne 29. listopadu 1993, *Kolman v. Komise*, T-56/92, Recueil, s. II-1267, bod 18, a rozsudek Tribunálu ze dne 15. září 1998, *European Night Services a další v. Komise*, T-374/94, T-375/94, T-384/94 a T-388/94, Recueil, s. II-3141, bod 53).
- 30 Návrh na vydání soudního příkazu Radě je tedy třeba zamítnout jako nepřijatelný.

K aktivní legitimaci žalobce k podání žaloby proti původně napadenému rozhodnutí

– Argumenty účastníků řízení

- 31 Rada má za to, že žaloba je nepřijatelná, pokud jde o návrh na zrušení rozhodnutí 2006/1008, jelikož žalobce není rozhodnutím osobně dotčen, a to z důvodu, že jeho jméno není v příloze uvedeno. Rada tvrdí, že rozhodnutím 2006/1008 se nezrušuje rozhodnutí 2006/379, ale pouze se jím doplňují jména na seznam stanovený tímto

posledním rozhodnutím, které zůstává v platnosti. Podle názoru Rady nemůže mít úprava návrhových žádání dopad na nepřijímatelnost původní žaloby.

- 32 Žalobce tvrdí, že žaloba podaná proti rozhodnutí 2006/1008 je přípustná, protože se jej osobně dotýká i přesto, že jeho jméno není výslovně uvedeno. Žalobce považuje rozhodnutí 2006/1008 za rozšíření seznamu obsaženého v příloze rozhodnutí 2006/379.

– Závěry Tribunálu

- 33 Rada se dovolává nepřijímatelnosti žaloby podané proti rozhodnutí 2006/1008 z důvodu, že v něm není žalobce uveden. Je totiž nutno konstatovat, že rozhodnutí 2006/1008 jméno žalobce výslovně nezmiňuje. Je tedy nutno posoudit, zda je žalobce tímto rozhodnutím bezprostředně a osobně dotčen. V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury se osoba jiná než ta, které byl akt určen, může domáhat toho, že je osobně dotčena ve smyslu čl. 230 čtvrtého pododstavce ES, pouze tehdy, pokud se jí akt dotýká z důvodu určitých vlastností, které jsou pro ni zvláštní, nebo faktické situace, která ji vymezuje vzhledem ke všem ostatním osobám, a tím ji individualizuje způsobem obdobným tomu, jakým by byl individualizován adresát aktu (rozsudek Soudního dvora ze dne 15. července 1963, Plaumann v. Komise, 25/62, Recueil, s. 197, s. 223).
- 34 Úvodem je třeba uvést, že rozhodnutím 2006/1008 nebylo zrušeno rozhodnutí 2006/379, ale doplněna některá jména a některé subjekty na seznam stanovený posledně uvedeným rozhodnutím.

35 Přípustnost žaloby podané proti rozhodnutí 2006/1008 musí být posouzena ve světle dvou hlavních hledisek. Zaprvé má Rada podle čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001 a čl. 1 odst. 6 společného postoje 2001/931 povinnost přezkoumávat sporný seznam alespoň jednou za půl roku. Zadruhé z bodu 2 odůvodnění rozhodnutí 2006/1008 vyplývá, že toto rozhodnutí doplňuje seznam stanovený rozhodnutím 2006/379, aniž jej ruší. To představuje projev vůle Rady ponechat žalobce na sporném seznamu s tím následkem, že bude zachováno i zmrazení jeho finančních prostředků. Vzhledem k tomu, že se na žalobce vztahovalo rozhodnutí 2006/379, musí být proto rovněž považován za bezprostředně a osobně dotčeného rozhodnutím 2006/1008.

36 Z výše uvedeného vyplývá, že námitka nepřipustnosti vznesená Radou musí být zamítnuta a že žaloba musí být v rozsahu, v němž směřuje proti rozhodnutí 2006/1008, v souladu s judikaturou ve věci Othman považována za přípustnou (rozsudek Tribunálu ze dne 11. června 2009, Othman v. Rada a Komise, T-318/01, Sb. rozh. s. II-1627, bod 53). Je nutno mít za to, že žádost o úpravu návrhových žádání ze dne 17. října 2008 je proto rovněž přípustná a že se tato žaloba týká legality napadeného rozhodnutí, jak bylo zaznamenáno v protokolu z jednání, což účastníci řízení shodně uznávají.

K věci samé

37 Výtky žalobce je třeba seskupit do dvou žalobních důvodů, a to zaprvé do žalobního důvodu vycházejícího z porušení jeho základních práv a povinnosti uvést odůvodnění a zadruhé žalobního důvodu vycházejícího z nesprávného posouzení a zneužití pravomoci, jichž se dopustila Rada.

K prvnímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení základních práv a povinností uvést odůvodnění

– Argumenty účastníků řízení

³⁸ Žalobce má za to, že zaručení práva na obhajobu má zajistit řádný výkon práva na účinnou soudní ochranu. Nařízení č. 2580/2001 a společný postoj 2001/931, na který uvedené nařízení odkazuje, neupravují podle jeho názoru postup pro oznámení napadeného rozhodnutí a skutečnosti v neprospěch žalobce, které vedly k zařazení jeho jména na sporný seznam. Toto nařízení podle něj ani neupravuje předchozí či následné slyšení dotyčné osoby, které by mohlo vést k vyškrtnutí jejího jména ze sporného seznamu. Žalobce tedy neměl podle svého názoru nikdy příležitost předložit svou obhajobu ohledně uvedení svého jména na sporném seznamu. Žalobce se domnívá, že mu napadené rozhodnutí nařízením zmrazení jeho finančních prostředků uložilo hospodářské a finanční sankce. Podle ustálené judikatury Soudního dvora přitom práva na obhajobu představují základní zásadu práva Společenství, která musí být vždy zaručena.

³⁹ Rezoluce Rady bezpečnosti 1373 (2001) neupravuje podle žalobce žádný postup, který by umožnil napadnout opatření týkající se zmrazení finančních prostředků. Podle jeho názoru je na členských státech Organizace spojených národů, aby konkrétně identifikovaly osoby, skupiny a subjekty, jimž mají být na základě této rezoluce zmrazeny finanční prostředky. V případě, že je nezbytné diskreční posouzení ze strany Společenství, musí podle něj orgány Společenství v zásadě dodržovat práva na

obhajobu dotyčných osob (rozsudek Tribunálu ze dne 12. prosince 2006, *Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran v. Rada*, T-228/02, Sb. rozh. s. II-4665, dále jen „rozsudek OMPI“, body 101 a násl.).

⁴⁰ Navíc přijetí rozhodnutí, kterým se provádí čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001, porušuje podle žalobce jeho právo na účinnou soudní ochranu práv, která mu plynou z právního řádu Společenství. Žalobce tvrdí, že mu nebyly oznámeny konkrétní skutečnosti odůvodňující uvedení jeho jména ve sporném seznamu, což mu podle jeho názoru znemožnilo podat účelně svou žalobu Tribunálu.

⁴¹ Žalobce se dovolává článku 253 ES, který Radě ukládá povinnost odůvodňovat akty, které přijímá. Napadené rozhodnutí není podle jeho názoru odůvodněno. Podle ustálené judikatury má povinnost odůvodňovat akty, které nepříznivě zasahují do právního postavení zúčastněných osob, poskytnout těmto osobám dostatečné informace. Dotyčná osoba musí mít možnost rozpoznat, zda je rozhodnutí opodstatněné, či je případně stíženo vadami. Pouze tak může tato osoba ověřit, zda může napadnout jeho platnost u soudu Společenství, a soud Společenství vykonat svůj přezkum legality (rozsudek Soudního dvora ze dne 2. října 2003, *Corus UK v. Komise*, C-199/99 P, Recueil, s. I-11177, bod 145). Akt nepříznivě zasahující do právního postavení žalobce nebyl navíc žalobci podle jeho tvrzení oznámen. Konečně se žalobce domnívá, že odkaz Rady na vyšetřovací řízení, které bylo proti němu zahájeno v Itálii, nepředstavuje dostatečné odůvodnění.

⁴² Pro všechny případy žalobce tvrdí, že uvedení čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001 a čl. 1 odst. 4 a 6 společného postoje nepředstavuje dostatečné odůvodnění napadeného rozhodnutí.

- 43 Ve své odpovědi na písemný dotaz Tribunálu žalobce uvádí, aniž to dále rozvíjí, že byly porušeny obecné zásady práva Společenství, které vyplývají z práva na spravedlivý proces, práva na nestranný soud, zásady presumpce neviny a práva na majetek, tak jak jsou chráněny Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod podepsanou v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP“). Dále pak v replice žalobce poukazuje na skutečnost, že je mu zakázáno pracovat.
- 44 Rada, podporovaná vedlejší účastníci řízení, veškeré argumenty, které žalobce vznesl na podporu prvního žalobního důvodu, zpochybňuje.

– Závěry Tribunálu

- 45 V souladu s ustálenou judikaturou jsou základní práva nedílnou součástí obecných právních zásad, jejichž dodržování zajišťuje soud Společenství. Soudní dvůr a Tribunál za tímto účelem vycházejí z ústavních tradic společných členským státům, jakož i z poznatků, které skýtají mezinárodně právní instrumenty týkající se ochrany lidských práv, na jejichž tvorbě členské státy spolupracovaly nebo k nimž přistoupily. EÚLP přísluší v této souvislosti zvláštní význam (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 26. června 2007, *Ordre des barreaux francophones et germanophone* a další, C-305/05, Sb. rozh. s. I-5305, bod 29 a citovaná judikatura).
- 46 Z judikatury rovněž vyplývá, že dodržování lidských práv je podmínkou legality předpisů Společenství (posudek Soudního dvora ze dne 28. března 1996, 2/94, *Recueil*, s. I-1759, bod 34) a že ve Společenství nelze připustit opatření, která jsou neslučitelná

s jejich dodržováním (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 12. června 2003, Schmidberger, C-112/00, Recueil, s. I-5659, bod 73 a citovaná judikatura).

⁴⁷ Podle ustálené judikatury platí, že dodržování práv na obhajobu v každém řízení vedeném vůči určité osobě, které může vést k aktu nepříznivě zasahujícím do jejího právního postavení, je základní zásadou práva Společenství, která musí být zajištěna, i když neexistuje žádná právní úprava týkající se dotčeného řízení. Tato zásada vyžaduje, aby kterékoliv osobě, jíž může být uložena sankce, bylo umožněno užitečně vyjádřit své stanovisko ke skutečnostem použitým proti ní jako důvod sankce (viz rozsudek OMPI, bod 91, a citovaná judikatura).

⁴⁸ V souvislosti s rozhodnutím o zmrazení finančních prostředků vyžaduje obecná zásada dodržování práv na obhajobu, pokud tomu nebrání naléhavé důvody týkající se bezpečnosti Společenství či jeho členských států nebo vedení jejich mezinárodních vztahů, aby byly skutečnosti v neprospěch sděleny dotyčné osobě pokud možno současně s přijetím nebo co možná nejdříve po přijetí původního rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků. S týmiž výhradami musí v zásadě všem následným rozhodnutím o zmrazení finančních prostředků předcházet sdělení nových skutečností v neprospěch a slyšení (rozsudek OMPI, bod 137).

⁴⁹ V projednávaném případě zaslala Rada žalobci dne 3. ledna 2008 po přijetí rozhodnutí Rady 2007/868/ES ze dne 20. prosince 2007, kterým se provádí čl. 2 odst. 3 nařízení (ES) č. 2580/2001 a kterým se zrušuje rozhodnutí 2007/445/ES (Úř. věst. L 340, s. 100) odůvodnění, jehož znění bylo shodné se zněním předchozích rozhodnutí, v nichž bylo zmíněno jeho jméno. Žalobce zaslal své vyjádření v dopise ze dne 14. března 2008. Rada nejprve posoudila jeho obsah a poté napadeným rozhodnutím

rozhodla, že jméno žalobce na sporném seznamu ponechá. V dopise zaslaném žalobci dne 15. července 2008, který zahrnoval jak napadené rozhodnutí, tak odůvodnění totožné s odůvodněním předchozích rozhodnutí zmiňujících jeho jméno, Rada uvedla, že poté, co posoudila dopis žalobce ze dne 14. března 2008, měla za to, že se ve spise nenachází žádná nová skutečnost, která by odůvodnila změnu jejího stanoviska, a že předchozí odůvodnění, jež bylo žalobci oznámeno, je i nadále platné. Z toho vyplývá, že pokud jde o právo být vyslechnut, poskytla Rada žalobci příležitost, aby se k odůvodnění vyjádřil.

- 50 Na základě výše uvedeného musí být výtka vycházející z porušení práv žalobce na obhajobu, a zejména jeho práva být vyslechnut, zamítnuta.
- 51 Pokud jde o porušení povinnosti uvést odůvodnění, jíž se dovolává žalobce, je uvedená povinnost logickým důsledkem zásady dodržování práv na obhajobu. V této souvislosti je třeba připomenout, že povinnost uvést odůvodnění aktu nepříznivě zasahujícího do právního postavení osoby má za cíl jednak poskytnout dotyčné osobě dostatečné informace pro zjištění, zda je akt opodstatněný, nebo je případně stížen vadou, která umožňuje napadnout jeho platnost před soudem Společenství, a jednak umožnit tomuto soudu vykonat přezkum legality tohoto aktu (výše uvedený rozsudek Soudního dvora *Corus UK v. Komise*, bod 145, a rozsudek ze dne 28. června 2005, *Dansk Rørindustri a další v. Komise*, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P až C-208/02 P a C-213/02 P, Sb. rozh. s. I-5425, bod 462).
- 52 Předmět záruky týkající se povinnosti uvést odůvodnění v souvislosti s přijetím rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků na základě čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001, jakož i omezení této záruky, která mohou být legitimně uložena dotyčným osobám v této souvislosti, byly definovány Tribunálem v jeho rozsudku OMPI (body 138 až 151).

- 53 Především z bodů 143 až 146 a 151 rozsudku OMPI vyplývá, že jak odůvodnění původního rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků, tak odůvodnění následných rozhodnutí se musí týkat nejen zákonných podmínek použití nařízení č. 2580/2001, zejména existence vnitrostátního rozhodnutí přijatého příslušným orgánem, ale rovněž specifických a konkrétních důvodů, na základě kterých se Rada při výkonu své diskreční posuzovací pravomoci domnívá, že se na dotyčnou osobu musí vztahovat opatření ke zmrazení finančních prostředků.
- 54 Krom toho, jak z bodu 145 rozsudku OMPI, tak i z čl. 1 odst. 6 společného postoje 2001/931, na který rovněž odkazuje čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001, vyplývá, že pokud následným rozhodnutím o zmrazení finančních prostředků musí předcházet „přezkum“ situace dotyčné osoby, děje se tak s cílem ujistit se, že zachování jejího jména na sporném seznamu „zůstává i nadále odůvodněné“, a to případně na základě nových informací nebo důkazů.
- 55 V této souvislosti však již Tribunál upřesnil, že pokud je odůvodnění následného rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků v podstatě stejné jako odůvodnění již uplatněné při příležitosti předcházejícího rozhodnutí, může za tímto účelem postačovat pouhé prohlášení, a to zejména tehdy, jestliže je dotyčný skupinou nebo subjektem (rozsudek Tribunálu ze dne 30. září 2009, Sison v. Rada, T-341/07, Sb. rozh. s. II-3625, bod 62, a citovaná judikatura).
- 56 V projednávaném případě vyplývá z odůvodnění připojeného k dopisu, jímž bylo oznámeno napadené rozhodnutí, že zápis jména žalobce na sporný seznam vychází ze skutečnosti, že vyšetřující soudce v Neapoli vydal proti žalobci dne 9. října 2000 předběžný zatýkácí rozkaz. Žalobce je obviněn z účasti na spiknutí za účelem vytvoření

buňky skupiny „Al-Takfir a Al-Hijra“ (Al Takfir Wal Hijra) v Itálii, která od roku 1992 působí v Alžírsku a podporuje teroristické činnosti, jakož i z obchodu se zbraněmi a padělání dokladů ve prospěch teroristických skupin v Alžírsku. Toto soudní vyšetřování v Itálii právě probíhalo, což odůvodnilo zápis žalobce na sporný seznam připojený ke společnému postoji 2001/931.

- 57 Dále je třeba připomenout širokou posuzovací pravomoc, kterou Rada disponuje, pokud jde o skutečnosti, které mají být zohledněny za účelem přijetí nebo zachování opatření směřujícího ke zmrazení finančních prostředků. Za těchto podmínek nelze po Radě požadovat, aby přesněji uvedla, jakým způsobem zmrazení finančních prostředků žalobce konkrétně přispívá k boji proti terorismu, nebo aby předložila důkazy směřující k prokázání toho, že by dotyčná osoba mohla využívat v budoucnu své finanční prostředky k páchání teroristických činů nebo k napomáhání jejich spáchání (výše uvedené rozsudky OMPI, bod 159, a Sison v. Rada, body 65 a 66).
- 58 Vzhledem k těmto skutečnostem musí být výtka vycházející z porušení povinnosti uvést odůvodnění zamítnuta.
- 59 Žalobce dále tvrdí, že mu nebyla poskytnuta účinná soudní ochrana. Podle ustálené judikatury představuje zásada účinné soudní ochrany obecnou zásadu práva Společenství, která vyplývá z ústavních tradic společných členským státům a která byla zakotvena v článcích 6 a 13 EÚLP, ostatně tato zásada byla znovu stvrzena v článku 47 Listiny základních práv Evropské unie, vyhlášené dne 7. prosince 2000 v Nice (Úř. věst. C 364, s. 1) (rozsudek Soudního dvora ze dne 13. března 2007, Unibet, C-432/05, Sb. rozh. s. I-2271, bod 37).

- 60 Krom toho vzhledem k judikatuře Soudního dvora v ostatních oblastech (rozsudek Soudního dvora ze dne 15. října 1987, Heylens a další, 222/86, Recueil, s. 4097, bod 15, a výše uvedený rozsudek Dansk Rørindustri a další v. Komise, body 462 a 463) musí být v projednávané věci rozhodnuto, že účinnost soudního přezkumu – který se musí vztahovat zejména na legalitu důvodů, o něž se v daném případě opírá zápis jména určité osoby nebo názvu určitého subjektu na seznam, který je přílohou I sporného nařízení a který má za následek to, že je vůči těmto adresátům zaveden soubor omezujících opatření – implikuje, že příslušný orgán Společenství má povinnost sdělit tyto důvody dotčené osobě nebo subjektu, v nejširším možném rozsahu, a to buď v okamžiku, kdy je o zápisu rozhodováno, nebo alespoň co nejdříve po rozhodnutí, aby těmto adresátům bylo umožněno využít v příslušných lhůtách jejich práva na opravný prostředek. Pokud jde o následná rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků přijatá Radou v rámci pravidelných přezkumů, k nimž musí docházet alespoň jednou za šest měsíců s cílem zjistit, zda trvají důvody pro ponechání dotyčných osob na sporném seznamu, jež jsou upraveny v čl. 1 odst. 6 společného postojce 2001/931, není již nezbytné zaručit účinek překvapení k zajištění účinnosti sankcí. Každému následnému rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků musí tedy předcházet nová možnost slyšení a případně sdělení nových skutečností v neprospěch dotyčné osoby (rozsudek OMPI, bod 131; viz rovněž v této souvislosti rozsudek Soudního dvora ze dne 3. září 2008, Kadi a Al Barakaat International Foundation v. Rada a Komise, C-402/05 P a C-415/05 P, Sb. rozh. s. I-6351, bod 338, a rozsudek Tribunálu ze dne 11. července 2007, Sison v. Rada, T-47/03, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, body 212 a 213.).
- 61 Z bodů 55 a 56 výše vyplývá, že žalobci bylo sděleno napadené rozhodnutí s odůvodněním, a to dopisem z téhož dne, kdy bylo přijato uvedené rozhodnutí. Tím Rada umožnila žalobci, aby hájil svá práva a rozhodl se se znalostí věci, zda je praktické předložit věc soudu Společenství, jakož i plně umožnit tomuto soudu, aby provedl svůj přezkum legality napadeného rozhodnutí.
- 62 Z výše uvedeného vyplývá, že v projednávaném případě musí být výtka vycházející z porušení práva na účinnou soudní ochranu zamítnuta.

- 63 Ohledně zásady presumpce nevinny, zakotvené v čl. 6 odst. 2 EÚLP a v čl. 48 odst. 1 Listiny základních práv Unie, je nutno konstatovat, že představuje základní právo, které přiznává jednotlivcům práva, jejichž dodržování zajišťuje soud Společenství (rozsudky Tribunálu ze dne 4. října 2006, Tillack v. Komise, T-193/04, Sb. rozh. s. II-3995, bod 121, a ze dne 12. října 2007, Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse v. Komise, T-474/04, Sb. rozh. s. II-4225, bod 75).
- 64 Dodržení presumpce nevinny vyžaduje, aby každý, kdo je obviněn z trestného činu, byl považován za nevinného, dokud jeho vina nebude prokázána zákonným způsobem. Tato zásada však nebrání tomu, aby byla přijata zajišťovací opatření, která nepředstavují sankce a nijak nepředjímají vinu či nevinu osoby, na niž se vztahují. Taková zajišťovací opatření musí být zejména upravena zákonem, přijata příslušným orgánem a mít dočasnou povahu (viz v tomto smyslu rozsudek Tribunálu ze dne 2. září 2009, El Morabit v. Rada, T-37/07 a T-323/07, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 40).
- 65 Článek 2 společného postoje 2001/931 stanoví, že Společenství nařídí zmrazení finančních prostředků osob, skupin a subjektů uvedených v seznamu upraveném jeho čl. 1 odst. 4. Na základě toho je zmrazení finančních prostředků, které se vztahuje na žalobce, upraveno právními předpisy Společenství.
- 66 Podle článku 1 odst. 6 společného postoje 2001/931 má Rada povinnost provádět pravidelně přezkum seznamu, a to nejméně jednou za šest měsíců, s cílem zjistit, zda trvají důvody pro ponechání jmen osob a subjektů v seznamu. Na základě toho bylo zmrazení finančních prostředků, které se vztahuje na žalobce, přijato příslušným orgánem a má dočasnou povahu.

- 67 Navíc je nutno uvést, že dotčená omezující opatření přijatá Radou v rámci boje proti terorismu nezahrnují zabavení majetku dotčených osob jakožto výnosů z trestné činnosti, nýbrž jejich zmrazení z titulu zajištění. Tato opatření tedy nejsou sankcí a neznamenají navíc žádné takové obvinění (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Tribunálu ze dne 11. července 2007, *Sison v. Rada*, bod 101).
- 68 Rozhodnutí Rady, které vyplývá především z rozhodnutí příslušného vnitrostátního orgánu, totiž nepředstavuje konstatování toho, že skutečně došlo ke spáchání trestného činu, ale je přijato v rámci a pro účely řízení správní povahy, které má zajišťovací funkci s jediným cílem, jímž je umožnit Radě postupovat účinně v boji proti financování terorismu.
- 69 V této souvislosti je nutno uvést, že v případě použití čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931 a čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001, tedy ustanovení, která zavádějí specifickou formu spolupráce mezi Radou a členskými státy v rámci společného boje proti terorismu, má tato zásada pro Radu za následek povinnost ponechat řešení v co nejvyšší možné míře na posouzení příslušného vnitrostátního orgánu, přinejmenším jedná-li se o justiční orgán, a to zejména co se týče existence „závažných a věrohodných důkazů nebo stop [indicií]“, na nichž je rozhodnutí tohoto orgánu založeno (rozsudek OMPI, bod 124).
- 70 Ze skutkového stavu projednávaného případu vyplývá, že Rada jednala v souladu s čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931 a nařízením č. 2580/2001. Tím, že

vycházela z rozhodnutí vyšetřujícího soudce členského státu a tím, že dopisem ze dne 15. července 2008 informovala žalobce o důvodech jeho zápisu na sporný seznam, dodržela Rada povinnosti, které má podle právních předpisů Společenství.

71 Z výše uvedeného vyplývá, že v projednávaném případě musí být výtka vycházející z porušení zásady presumpce nevinny zamítnuta.

72 Pokud jde o údajné porušení práva na nestranný soud a dodržení práva na spravedlivý proces, nepředložil žalobce na podporu svých argumentů dostatečné důkazy. Tyto výtky musí být zamítnuty na základě čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu Tribunálu. Každopádně je nutno připomenout, že Tribunál není příslušný k přezkumu dodržování vnitrostátního trestního řízení. Tento přezkum totiž přísluší pouze italským orgánům či, na základě žaloby dotyčné osoby, příslušnému vnitrostátnímu soudu. Stejně tak Radě zásadně nepřisluší, aby se vyjadřovala k dodržení pravidel řízení zahájeného proti dotyčné osobě, které vedlo k přijetí uvedeného rozhodnutí podle použitelného práva členského státu, nebo k dodržování základních práv dotyčné osoby vnitrostátními orgány. Tato pravomoc totiž náleží výlučně příslušným vnitrostátním soudům nebo případně Evropskému soudu pro lidská práva (viz rozsudek OMPI, bod 121, a obdobně rozsudek Tribunálu ze dne 10. dubna 2003, *Le Pen v. Parlament*, T-353/00, *Recueil*, s. II-1729, bod 91, potvrzený na základě kasačního opravného prostředku rozsudkem Soudního dvora ze dne 7. července 2005, *Le Pen v. Parlament*, C-208/03 P, *Sb. rozh. s. I-6051*).

73 Pokud jde o omezení práva vlastnit majetek a práva na výkon hospodářské činnosti, jichž se žalobce dovolává, je třeba poznamenat, že podle ustálené judikatury nejsou

základní práva absolutními výsadami a že jejich výkon může být předmětem omezení odůvodněných cíli obecného zájmu sledovanými Společenstvím. Každé omezující opatření hospodářského nebo finančního charakteru tak zahrnuje již pojmově účinky, které se dotýkají vlastnického práva a svobodného výkonu výdělečných činností, a tím způsobuje újmu zejména subjektům vykonávajícím činnosti, jimž mají dotčená omezující opatření zabránit. Důležitost cílů sledovaných spornou právní úpravou může odůvodňovat negativní důsledky, jakkoliv značné, pro určité subjekty (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 30. července 1996, *Bosphorus*, C-84/95, Recueil, s. I-3953, body 21 až 23, a výše uvedený rozsudek *Kadi et Al Barakaat International Foundation v. Rada a Komise*, body 355 a 361).

⁷⁴ V projednávaném případě jsou svobodný výkon hospodářské činnosti žalobcem, jakož i jeho právo vlastnit majetek přijetím napadeného rozhodnutí značně omezeny, vzhledem k tomu, že žalobce nemůže s výjimkou zvláštních povolení nakládat se svými finančními prostředky nacházejícími se na území Společenství. Nicméně vzhledem k prvořadě důležitosti zachování míru a mezinárodní bezpečnosti nejsou způsobené negativní důsledky nepřiměřené vzhledem ke sledovaným cílům, a to tím spíše, že článek 5 nařízení č. 2580/2001 stanoví určité výjimky umožňující osobám, kterých se opatření sloužící ke zmrazení finančních prostředků týkají, pokrýt základní výdaje (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek *El Morabit v. Rada*, bod 62).

⁷⁵ Z výše uvedeného vyplývá, že žalobní důvod vycházející z porušení základních práv a z porušení povinnosti uvést odůvodnění musí být zamítnut.

K druhému žalobnímu důvodu vycházejícímu z nesprávného posouzení a ze zneužití pravomoci

– Argumenty účastníků řízení

⁷⁶ Podle žalobce nepředstavuje odkaz provedený Radou na italské soudní řízení, které je od roku 2001 přerušeno, dostatečné odůvodnění ponechání jeho jména na sporném seznamu. Žalobce má za to, že toto řízení je skončeno a že je nevinný.

⁷⁷ Žalobce tedy poukazuje na nesprávné posouzení jeho zapojení do teroristické činnosti a zneužití pravomoci, jichž se dopustila Rada.

⁷⁸ Rada, podporovaná vedlejší účastníci, zpochybňuje veškeré argumenty, které žalobce vznesl na podporu druhého žalobního důvodu.

– Závěry Tribunálu

⁷⁹ Pokud jde o údajné nesprávné posouzení uplatňované žalobcem, Tribunál v bodech 115 a 116 rozsudku OMPI uvedl, že skutkové a právní okolnosti, které mohou podmiňovat použití opatření, jímž je zmrazení finančních prostředků, na určitou osobu, skupinu či určitý subjekt, jsou vymezeny v čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001.

80 V projednávaném případě je relevantní právní úprava obsažena v čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001, podle něhož Rada jednomyslně vypracuje, přezkoumává a mění seznam osob, skupin a subjektů, na které se vztahuje uvedené nařízení, v souladu s čl. 1 odst. 4 až 6 společného postoje 2001/931. Dotýčný seznam musí být tedy vypracován podle ustanovení čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931 na základě přesných informací nebo materiálů ve spisu, ze kterých vyplývá, že rozhodnutí ve vztahu k dotýčným osobám, skupinám a subjektům přijal příslušný orgán na základě závažných a věrohodných důkazů nebo indicií bez ohledu na to, zda se jedná o zahájení vyšetřování nebo trestního stíhání za teroristický čin, pokus o spáchání teroristického činu, účast na něm nebo napomáhání k jeho spáchání nebo zda se jedná o odsouzení za takové činy. „Příslušným orgánem“ je nutno rozumět justiční orgán, nebo pokud justiční orgány nemají v oblasti žádnou pravomoc, rovnocenný příslušný orgán v této oblasti. Navíc se podle čl. 1 odst. 6 společného postoje 2001/931 musí jména osob a subjektů uvedených na seznamu pravidelně, nejméně však jednou za šest měsíců, přezkoumávat s cílem zjistit, zda je jejich ponechání na seznamu i nadále odůvodněné (rozsudek OMPI, bod 116).

81 V bodě 117 rozsudku OMPI a v bodě 131 rozsudku Tribunálu ze dne 23. října 2008 *People's Mojahedin Organization of Iran v. Rada* (T-256/07, Sb. rozh. s. II-3019, dále jen „rozsudek PMOI“) Tribunál z těchto ustanovení vyvodil, že řízení, které může vést k vydání opatření o zmrazení finančních prostředků podle relevantní právní úpravy, probíhá na dvou úrovních, a to na úrovni vnitrostátní a úrovni Společenství. V první fázi musí příslušný, v zásadě justiční, vnitrostátní orgán, přijmout ve vztahu k dotýčné osobě rozhodnutí odpovídající definici uvedené v čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931. Jedná-li se o rozhodnutí o zahájení vyšetřování nebo trestního stíhání, musí být založeno na závažných a věrohodných důkazech nebo indiciích. V druhé fázi musí Rada jednomyslně rozhodnout o zařazení dotýčné osoby na sporný seznam, a to na základě přesných informací nebo materiálů ve spise, ze kterých vyplývá, že takové rozhodnutí bylo přijato. Poté musí Rada pravidelně, nejméně však jednou za šest měsíců, zjišťovat, zda trvají důvody pro ponechání dotýčné osoby na sporném seznamu. V tomto ohledu je ověření existence rozhodnutí vnitrostátního orgánu

odpovídajícího uvedené definici základní předchozí podmínkou pro přijetí původního rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků Radou, zatímco ověření důsledků tohoto rozhodnutí, k nimž došlo na vnitrostátní úrovni, je nevyhnutelné v souvislosti s přijetím následného rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků.

82 V bodě 134 rozsudku PMOI byl učiněn závěr, že ačkoli důkazní břemeno ohledně skutečnosti, že zmrazení finančních prostředků osoby, skupiny nebo subjektu je nebo zůstává legálně odůvodněné s ohledem na relevantní právní úpravu, spočívá na Radě, je předmět tohoto důkazu na úrovni řízení Společenství o zmrazení finančních prostředků relativně omezený. V případě následného rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků přijatého po přezkoumání se důkazní břemeno týká hlavně otázky, zda s ohledem na všechny relevantní okolnosti projednávaného případu, a zejména s ohledem na důsledky uvedeného rozhodnutí příslušného vnitrostátního orgánu trvají důvody pro zmrazení finančních prostředků.

83 Tribunál v bodě 159 rozsudku OMPI rozhodl ohledně jím vykonávaného přezkumu, že Rada má širokou posuzovací pravomoc, pokud jde o skutečnosti, které musí být zohledněny za účelem přijetí opatření hospodářských a finančních sankcí na základě článků 60 ES, 301 ES a 308 ES, v souladu se společným postojem přijatým v rámci společné zahraniční a bezpečnostní politiky. Tato posuzovací pravomoc se týká především hledisek účelnosti, na kterých jsou tato rozhodnutí založena. Nicméně i když Tribunál uznává, že Rada má posuzovací pravomoc v dané oblasti, neznamená to, že se musí zdržet přezkumu výkladu příslušných údajů tímto orgánem. Soud Společenství totiž musí ověřit nejen věcnou správnost dovolávaných důkazních materiálů, jejich věrohodnost a soudržnost, ale musí rovněž přezkoumat, zda tyto skutečnosti představují veškeré rozhodné údaje, jež musí být při posuzování situace vzaty

v úvahu, a zda o ně lze opřít vyvozené závěry. Nicméně v rámci tohoto přezkumu mu nepřisluší nahradit posouzení Rady ohledně účelnosti vlastním posouzením (rozsudek PMOI, bod 138; viz obdobně rozsudek Soudního dvora ze dne 22. listopadu 2007, Španělsko v. Lenzing, C-525/04 P, Sb. rozh. s. I-9947, bod 57, a citovaná judikatura).

84 Z toho vyplývá, že je třeba posoudit otázku, zda rozhodnutí vyšetřujícího soudce v Neapoli splňovalo podmínky uložené v čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931. Toto ustanovení uvádí, že zápis na sporný seznam musí provést Rada „na základě přesných informací nebo materiálů ve spisu, ze kterých vyplývá, že příslušný orgán přijal na základě závažných a věrohodných důkazů nebo indicií rozhodnutí ve vztahu k dotyčným osobám, skupinám a subjektům, které se týká buď zahájení vyšetřování nebo trestního stíhání za teroristický čin, pokus o spáchání teroristického činu, účast na něm nebo napomáhání k jeho spáchání, anebo odsouzení za takové činy [... ; p]ro účely tohoto odstavce se ‚příslušným orgánem‘ rozumí justiční orgán, nebo pokud justiční orgány nemají pravomoc v oblasti, které se týká tento odstavec, rovnocenný příslušný orgán v této oblasti“.

85 V projednávaném případě vydal justiční orgán členského státu, tedy vyšetřující soudce v Neapoli, předběžný zatýkácí rozkaz proti žalobci, obviněnému z účasti na teroristických činech ve smyslu čl. 1 odst. 3 společného postoje 2001/931.

86 V této souvislosti je nutno připomenout, že v případě použití čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931 a čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001, tedy ustanovení, která zavádějí

specifickou formu spolupráce mezi Radou a členskými státy v rámci společného boje proti terorismu, má tato zásada pro Radu za následek povinnost ponechat řešení v co nejvyšší možné míře na posouzení příslušného vnitrostátního orgánu, přinejmenším jedná-li se o justiční orgán, a to zejména co se týče existence „závažných a věrohodných důkazů nebo indicií“, na nichž je rozhodnutí tohoto orgánu založeno (rozsudek OMPI, bod 124).

87 Ze skutkového stavu projednávaného případu vyplývá, že Rada jednala v souladu s čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931 a nařízením č. 2580/2001. Tím, že vycházela z rozhodnutí vnitrostátního soudu, a tím, že dopisem ze dne 15. července 2008 informovala žalobce o důvodech jeho zápisu na sporný seznam, dodržela Rada povinnosti, které má podle právních předpisů Společenství. Výtka vycházející z nesprávného posouzení musí být proto zamítnuta.

88 Pokud jde o zneužití pravomoci, neuvedl žalobce žádnou konkrétní skutečnost na podporu tohoto tvrzení, která by prokázala, že daný orgán přijetím napadeného rozhodnutí sledoval jiný účel než ten, pro který mu byly svěřeny jeho pravomoci (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 4. února 1982, *Buyl a další v. Komise*, 817/79, Recueil, s. 245, bod 28). Ze všech předchozích úvah každopádně vyplývá, že Rada jednala v rámci příslušnosti a pravomocí, které jí jsou svěřeny Smlouvou a relevantními právními předpisy Unie, takže výtka vycházející ze zneužití pravomoci musí být zamítnuta.

89 Vzhledem k výše uvedenému je třeba druhý žalobní důvod zamítnout.

2. *K návrhu na náhradu škody*

Argumenty účastníků řízení

- 90 Co se týče návrhu na náhradu škody, má žalobce za to, že mu z důvodu uvedení jeho jména na sporném seznamu vznikla nezanedbatelná osobní a profesní újma. Jeho žena i on sám se stali oběťmi „stigmatizace“, která poškodila jejich soukromý i společenský život. Žalobce tvrdí, že již nemůže získat vízum a pracovat v Německu. Dále uvádí, že vzhledem k tomu, že mu nebyla oznámena žádná konkrétní výtka, nebylo mu umožněno bránit se. Žalobce se tedy domáhá náhrady morální újmy, jejíž výši ponechává na posouzení Tribunálu. Za minimální částku považuje 2000 eur.
- 91 Rada považuje návrh na náhradu škody ze nepřijatelný z důvodu nedostatečných argumentů. Podpůrně Rada, podporovaná vedlejší účastníci řízení, zpochybňuje veškeré argumenty vznesené žalobcem na podporu svého návrhu na náhradu škody.

Závěry Tribunálu

- 92 Tribunál považuje za vhodné posoudit nejprve opodstatněnost návrhu na náhradu škody. Je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury je vznik mimosmluvní odpovědnosti Společenství ve smyslu čl. 288 druhého pododstavce ES za protiprávní jednání jeho orgánů vázán na splnění souboru podmínek, a to protiprávnosti jednání

vytýkaného orgánům, existence skutečné škody a existence příčinné souvislosti mezi tvrzeným jednáním a uplatňovanou škodou (viz rozsudek Tribunálu ze dne 14. prosince 2005, FIAMM a FIAMM Technologies v. Rada a Komise, T-69/00, Sb. rozh. s. II-5393, bod 85, a citovaná judikatura).

⁹³ Jelikož jsou tyto tři podmínky vzniku odpovědnosti kumulativní, je skutečnost, že jedna z nich není splněna, dostatečná k zamítnutí žaloby na náhradu škody, aniž by tedy bylo nezbytné zkoumat ostatní podmínky (viz rozsudek Tribunálu ze dne 13. září 2006, CAS Succhi di Frutta v. Komise, T-226/01, Sb. rozh. s. II-2763, bod 27, a citovaná judikatura).

⁹⁴ V projednávaném případě byly veškeré argumenty, které žalobce uplatnil k prokázání protiprávnosti napadeného rozhodnutí, posouzeny a odmítnuty. Odpovědnost Unie nemůže tedy vzniknout na základě domnělé protiprávnosti uvedeného rozhodnutí.

⁹⁵ I když není nezbytné posuzovat námitku nepřípustnosti, kterou vznesla Rada, je třeba každopádně návrh na náhradu škody žalobce zamítnout jako neopodstatněný.

⁹⁶ Z výše uvedeného vyplývá, že žaloba musí být v plném rozsahu zamítnuta.

K nákladům řízení

- ⁹⁷ Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že žalobce neměl ve věci úspěch, je namístež mu uložít náhradu nákladů řízení v souladu s návrhovým žádáním Rady.
- ⁹⁸ Podle čl. 87 odst. 4 prvního pododstavce jednacího řádu členské státy, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, nesou vlastní náklady řízení. Italská republika tedy ponese vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (druhý senát)

rozhodl takto:

- 1) **Žaloba se zamítá.**

- 2) **Sofiane Fahas ponese kromě vlastních nákladů řízení i náklady řízení vynaložené Radou Evropské unie.**

3) Italská republika ponese vlastní náklady řízení.

Pelikánová

Jürimäe

Soldevila Fragoso

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 7. prosince 2010.

Podpisy.